

Publicerad 2013-04-14 17:29 av michael horvath

Elsas ark

Bortom öppna landskap, vid slutet av en slätt
Fanns en liten by, befolkad av en gammal ätt
Deras stugor stod och vägde på kanten av ett stup
Som vätte ner mot havet, mot vågors skum och djup

Längst ut i sista huset, bodde en ung änka
Som var känd i byn för att hon inte kunde tänka
Hennes huvud ansågs klumpigt, hennes sätt sågs sakna takt
Elsa hette hon, och namnet nämndes med förakt

När barnen hade ledigt rundade de Elsas hus
För att kalla henne saker, för att driva elakt bus
Men värst var när de vuxna ville komma på besök
De hotade att våldta Elsa där i hennes kök

En dag gick ryktet om att Elsa börjat bygga båt
Vid huset hennes var det fullt av virke, skruvar, bråt
Hon slipade en åra, hon sydde på ett segel
Men bygget tycktes bryta mot varenda byggnadsregel

Byn samlades och skrattade åt Elsas lilla båt
De skrattade åt varje spik och varje liten tåt
”Ska du segla bort och hoppas på en by med tur?”
”Ska du leka Noah och ta med dig alla djur?”

Hela dagen pågick hånet, på kvällen var det stilla
En och annan började att ut till krogen trilla
Där drack de sprit och skämtade om andra byars koll
Bröt en arm och slog ett vad och slutade på noll

Nästa dag som grydde gjorde det i grått
Tunga moln låg som gardiner, vinden blåste rått
När regnet sedan vräkte tappa byborna sitt mod
”Tänk om Elsa är den enda som har rustat för en flod”

De sprang till Elsas stuga som en vilsen fårahjord
”Där är hon på sin båt, kasta henne överbord -
hon tänkte minsann åka utan oss och rädda eget skinn,
trots att däckets nog är stort för alla som vill in.”

Sagt och gjort äntrade alla mobbare sen däck
och vräkte Elsa huvudstupa ner i närmsta häck
När de stod där uppe såg de ut som Noahs djur
Med kacklandet hos hönor men nacke likt en tjur

Båten gnisslade en stund, sen gled den över kanten
Och föll ner mot havsytan ifrån den höga branten
Den landade på rätsidan vilket kändes tryggt
Dock var skeppet mycket riktigt väldigt illa byggt

Nästa våg som slog mot skrovet lossade på proppen
Med byn som last låg skeppet snart och gungade på botten
Sedan avtog regnet, snart himmelen sken upp
Det dröjde inte längre än till nästa morgontupp

Bortom öppna landskap, vid slutet av en slätt
Fanns en liten gumma, som levde glad och mätt
Hennes stuga stod och vägde på kanten av ett stup
Som vätte ner mot havet, mot vågors skum och djup

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren michael horvath med Poeter.se id #4287 innehar upphovsrätten